— Γελοῖο τόνε λένε... ἀλλὰ μὲ λέξη Γαλλική!..

— Ἀαααα... αὐτὸς εἶναι; Αὐτὸς εἶναι ὄνομα καὶ πρᾶμα!

— Ὄνομα καὶ πρᾶμα! ἀλήθεια!..

— Καὶ τὸν παίρνουν ἀπὸ πίσω τὰ παιδιά;

— Ἀ μπᾶ! δὲν τὸν ἐννοιῶσαν ἀκόμα!

. . . . . .

Εἶχε δίκιο ὁ φίλος μου. Μοῦφυγε μονομιᾶς ἡ μελαχολία καὶ πῆγα σπίτι μου γελῶντας.

An-I.-Psy.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ GRIMM

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΒΡΕΜΗΣ

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε ἕνα γαιδοῦρι ποῦ κουβαλοῦσε ἀκούραστα πολλὰ χρόνια τὰ σακκιὰ στὸ μῦλο καὶ τώρα σιγὰ σιγὰ ἀδυνάτησε πιὰ ὥστε ἔγινε ἄχρηστο γιὰ κάθε δουλειά. Τότε ἀποφάσισε ὁ ἀφέντης του νὰ τὸ βγάλη ἀπ' τὴ μέση, ὁ γαϊδαρος ὅμως τὰ μυρίστηκε καὶ τἔσκασε γιὰ τὴ Βρέμη. Σκέφτηκε ὅτι ἐκεῖ μποροῦσε νὰ κάνη τὸ μουσικάντη. Ἀφοῦ προχώρησε κάμποσο, ἀπάντησε στὸ δρόμο ἕνα λαγωνικό, ποῦ λαχάνιαζε σὰν νὰ εἴτανε κουρασμένο ἀπὸ μεγάλο δρόμο. «Γιατὶ λαχανιάζεις ἔτσι ;» ρώτησε ὁ γαϊδαρος. «Ἐπειδὴ γέρασα καὶ ἀδυνάτησα» εἶπε τὸ σκυλί. «καὶ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ πηγαίνω στὸ κυνῆγι, ἤθελε ὁ ἀφέντης μου νὰ μὲ σκοτώση. Γι' αὐτὸ τὄκοψα λάσπη. Ἀλλὰ γιὰ πές μου, πῶς θὰ βγάλω τώρα τὸ ψωμί μου ; «Ἄκουσε», τοῦπε τὸ γαϊδοῦρι, «ἐγὼ πηγαίνω στὴ Βρέμη καὶ σκέπτομαι νὰ γίνω ἐκεῖ μουσικάντης. Ἔλα καὶ σὺ καὶ θὰ σὲ κάνουμε καὶ σένα μουσικάντη. Ἐγὼ θὰ παίζω καραμούζα καὶ σὺ θὰ βαρεῖς τὸ τούμπανο». Ὁ σκύλος παραδέχτηκε, καὶ πήγαιναν μαζί. Σὲ λιγάκι ἀπαντήσανε μιὰ γάτα, ποῦ εἶχε τὰ μοῦτρα κρεμασμένα. «Τί ἔπαθες, κακομοίρα, ποῦ στέκεις ἔτσι ;» ρώτησε ὁ γαϊδαρος. «Ποιός μπορεῖ νὰ εἶναι χαρούμενος, ὅταν ξέρει πῶς θὰ τὸν ξεπαστρέψουνε;» ἀποκρίθηκε ἡ γάτα· «ἐπειδὴ γέρασα καὶ τὰ δόντια μου μουδιάσανε, καὶ προτιμῶ νὰ κάθομαι πίσω ἀπ' τὴ σόμπα καὶ νὰ ρουχαλίζω ἀντὶς νὰ κυνηγῶ τὰ ποντίκια, ἤθελε ἡ κυρά μου νὰ μὲ πνίξη. Ἐγὼ τὰ πρόμνισα, ἀλλὰ τώρα τί νὰ γίνω, ποῦ νὰ πάω ἡ καημένη»; «Ἔλα μαζὶ μὲ μᾶς στὴ Βρέμη», τῆς εἶπανε ὁ σκύλος καὶ ὁ γαϊδαρος, «ἐσὺ ξέρεις ἀπὸ νυχτερινὴ μουσική, καὶ μπορεῖς νὰ γίνης μουσικάντης». Στὴ γάτα ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἰδέα καὶ πήγαινε μαζί τους. Σὲ λίγο πέρασαν οἱ τρεῖς φευγάτοι ἀπὸ μιὰ αὐλὴ καὶ εἶδανε ἀπάνω στὴν αὐλόπορτα ἕναν κόκκορα, ποῦ ἔκραζε σὰν δαιμονισμένος. «Τί σκούζεις ἔτσι, μωρέ; τί ἔπαθες ;» τοῦπε τὸ γαϊδοῦρι. «Προφήτεψα γι' αὔριο, ποῦ εἶναι τῆς Παναγιᾶς, καλὸν καιρό», ἀποκρίθηκε ὁ κόκκορας. «ἐπειδὴ ὅμως θἄχουνε στὸ σπίτι μουσαφιρέους, εἶπε ἡ ἄπονη κυρά μου στὴ μαγείρισσα, πῶς θέλουνε νὰ μὲ κάνουνε γι' αὔριο σοῦπα, καὶ γι' αὐτὸ θὰ μὲ σφάξουνε ἀπόψε. Γιὰ τοῦτο τώρα κράζω ὅσο μπορῶ πιὸ δυνατά». «Δὲ θέλεις, μωρ' κοκκινολαίμη», εἶπε ὁ γαϊδαρος, «νἀρθῆς μαζί μας στὴ Βρέμη ; κάτι καλύτερο ἀπ' τὸ θάνατο παντοῦ θὰ βρίσκης. Σὺ ἔχεις καλὴ φωνή, καὶ μποροῦμε νὰ παίζομε μαζὶ μουσική». Ὁ κόκκορας δέχτηκε μὲ εὐχαρίστησι καὶ ἔτσι τράβηξαν ὅλοι, κ' οἱ τέσσερεις γιὰ τὴ Βρέμη.

* * *

Δὲ μποροῦσαν ὅμως σὲ μιὰ μέρα νὰ φτάσουν ἐκεῖ, καὶ πῆγαν τὸ βράδυ σ' ἕνα δάσος νὰ ξενυχτίσουνε. Τὸ γαϊδοῦρι καὶ τὸ σκυλὶ ἐπλάγιασαν ἀποκάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο, ἡ γάτα κρύφτηκε μέσα στὰ κλωνάρια, καὶ ὁ κόκκορας ἀνέβηκε ἀπάνω στὴν κορυφή. Ὁ κόκκορας, πρὶν ἀποκοιμηθῆ, κοίταξε τριγύρω, ὅπου εἶδε ἄξαφνα ἀπὸ μακρυὰ μιὰ σπίθα. Τότε εἶπε στοὺς συντρόφους του, ὅτι ἐκεῖ κοντὰ μποροῦσε νὰ εἶναι κἄνα σπίτι, ἐπειδὴ ἔβλεπε φῶς. «Ἄς πᾶμε ἐκεῖ», εἶπε ὁ γαϊδαρος, «γιατὶ ἐδῶ δὲ μποροῦμε νὰ κοιμηθοῦμε καλά». Καὶ ὁ σκύλος σκέφτηκε πῶς ἐκεῖ ἴσως μποροῦσε νὰ βρῆ κανένα κόκκαλο καὶ τίποτα κρέας. Ξεκίνησαν λοιπὸν γιὰ τὸ μέρος ποῦ εἴτανε τὸ φῶς, καὶ σὲ λίγο εἴδανε πῶς τὸ φῶς μεγάλωσε, ὡς ποῦ ἔφτασαν σ' ἕνα καλὰ φωτισμένο σπίτι. Ὁ γαϊδαρος, ἐπειδὴ εἴτανε ὁ μεγαλύτερος, σίμωσε στὸ παράθυρο καὶ κοίταξε μέσα. «Τί βλέπεις, ρὲ σταχτερέ ;» τὸν ρώτησε ὁ κόκκορας. «Βλέπω ἕνα τραπέζι μὲ ὡραῖα φαγιὰ καὶ πιοτά», ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, «καὶ γύρω κάθονται κλέφτες καὶ τρῶνε τὸν περίδρομο». «Αὐτὸ εἶναι κελεποῦριγιὰ μᾶς», εἶπε ὁ κόκκορας. «Μακάρι νὰ εἴμαστε ἐκεῖ μέσα», ἔκανε τὸ γαϊδοῦρι. Τότε ἔκαναν ἕνα συμβούλιο πῶς πρέπει νὰ διώξουνε τοὺς κλέφτες, καὶ τέλος βρήκανε ἕνα μέσο. Ὁ γαϊδαρος ἔβαλε τὰ μπροστινά του πόδια στὸ παράθυρο, ὁ σκύλος ἔκατσε στὴ ράχη τοῦ γαϊδάρου, ἡ γάτα πήδησε ἀπάνω στὸ σκυλί, καὶ ὁ κόκκορας πέταξε στὸ κεφάλι τῆς γάτας. Ὕστερα ἄρχισαν ἄξαφνα τὴ μουσική τους, τὸ γαϊδοῦρι γκάριζε, τὸ σκυλὶ γαύγιζε, ἡ γάτα νιαούριζε, καὶ ὁ πετεινὸς ἔκραζε. Ἔπειτα πήδησαν ὅλοι μαζὶ στὴν κάμαρα, ὥστε τὰ τζάμια ὅλα ἐσπασαν. Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀγριοφωνάρες σηκώθηκαν οἱ κλέφτες στὸ πόδι καὶ τὸ 'βαλαν στὰ τέσσερα, γιατὶ τοὺς φάνηκε πῶς κάποιο στοιχειὸ μπῆκε μέσα. Τότε οἱ τέσσερεις φίλοι ἔκατσαν στὸ τραπέζι καὶ ἔφαγαν γιὰ τέσσερεις βδομάδες.

* * *

Ἅμα ἀπόφαγαν ἔσβησαν τὸ φῶς καὶ γύρεψαν τόπο γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε, ὁ καθένας κατὰ τὴ φύση του καὶ κατὰ τὸ συνήθειό του. Ὁ γαϊδαρος ξαπλώθηκε στὴν κοπριά, ὁ σκύλος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, ἡ γάτα κοντὰ στὴ ζεστὴ στάχτη τῆς σόμπας καὶ ὁ κόκκορας ἀπάνω σ' ἕνα παλούκι. Καὶ ἐπειδὴ εἴτανε κουρασμένοι ἀπ' τὸν πολὺ τὸν δρόμο, ἀποκοιμηθήκανε ἀμέσως. Ὅταν εἴτανε περασμένα τὰ μεσάνυχτα, καὶ οἱ κλέφτες εἴδανε ἀπὸ μακρυά, ὅτι δὲν εἴτανε πλιὰ φῶς στὸ σπίτι, καὶ ὅλα εἴτανε ἥσυχα, εἶπε ὁ καπετάνιος στοὺς συντρόφους του· «Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ σκάσουμε σὰν λαγοί», καὶ διάταξε ἕναν νὰ πάη στὸ σπίτι νὰ ἰδῆ. Αὐτὸς βρῆκε ὅλα ἥσυχα, πῆγε στὴν κουζίνα γιὰ νἀνάψη ἕνα κερί, καὶ ἐπειδὴ τὰ λαμπερὰ τὰν φωτιὰ μάτια τῆς γάτας τὰ νόμιζε γιὰ ἀναμμένα κάρβουνα, πλησίασε ἐκεῖ ἕνα σπίρτο γιὰ νἀνάψη. Ἀλλ' ἡ γάτα δὲ σηκώσε χωρατα, πήδησε στὴ μούρη του, πούρισε πρ πρ καὶ τὸν τσουγράνισε. Τότε τρόμαξε πολὺ καὶ ἤθελε νὰ φύγη ἀπ' τὴν πισινὴ πόρτα, ἀλλὰ ὁ σκύλος ποῦ κοιμόταν ἐκεῖ πετάχτηκε καὶ τὸν δαγκωσε στὸ πόδι. Καὶ ἅμα πέρασε τρεχάτος ἀπ' τὴν κοπριὰ τῆς αὐλῆς, τοῦδωκε τὸ γαϊδοῦρι μιὰ γερὴ κλωτσιὰ μὲ τὰ πισινά του πόδια. Ἀλλὰ καὶ ὁ κόκκορας ξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ ἀπάνω ἀπ' τὸ παλούκι φώναξε: «Κοκκορίκω, κοκκορίκω!»

Τότε ἔτρεξε ὁ κλέφτης πίσω στὸν καπετάνιο καὶ τοῦπε: «Ἀλλοίμονο, στὸ σπίτι κάθεται μιὰ στρίγγλα τοῦ διαόλου, ποῦ μὲ φύσησε καὶ μὲ τσουγράνισε στὰ μούτρα. Καὶ μπροστὰ στὴν πόρτα κρατεῖ ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἕνα μαχαῖρι καὶ αὐτὸς μὲ τρύπησε στὸ πόδι. Ἅμα ἔφτασα στὴν αὐλή, μὲ χτύπησε ἕνας μαῦρος δράκοντας μὲ μιὰ μαγκοῦρα, καὶ ἀπάνω στὴ σκεπὴ καθόταν ἕνας δικαστὴς ποῦ φώναζε: «Φέρτε μου τὸν κατεργάρη». Ἀπὸ τότε δὲ τολμοῦσαν πιὰ οἱ κλέφτες νὰ ξαναπᾶνε στὸ σπίτι, κι ἔτσι αὐτὸ ἔμεινε στοὺς τέσσερεις μουσικάντες ποῦ περνοῦσανε τόσον ὡραῖα ἐκεῖ μέσα, ὥστε δὲν ἤθελαν πιὰ νὰ τὸ κουνήσουνε. Καὶ τὸ στόμα ἐκείνου, ποῦ μοῦ τὰ εἶπε αὐτά, εἶναι ἀκόμα ζεστὸ ἀπ' τὴ δήγηση.

Μετάφρ. A. STE I·NMEZ

Σημ. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Grimm, Ἰάκωβος καὶ Γουλιέλμος, ξακουστοὶ Γερμανοὶ φιλόλογοι, ζήσανε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 18 αἰῶνα καὶ κατὰ τὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 19. Ἡ φιλολογική τους ἀξία εἶναι ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ μαζέψανε μὲ τάξη τὶς γερμανικὲς παραδόσες καὶ τὶς τυπώσανε σὲ διάφορα βιβλία. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ συλλογὴ τῶν γερμανικῶν παραμυθιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ «Νουμᾶς» δημοσίεψε τώρα κοντὰ τὸν «Φτωχὸ καὶ τὸν Πλούσιο» καὶ σήμερα τοὺς «Μουσικάντες τῆς Βρέμης». Ἀπ' τοὺς ἀδελφοὺς Grimm βγῆκαν ὅμως καὶ πολλὰ ἄλλα συγγράμματα, ποῦ ὅλα ἀφοράνε τὴ γερμανικὴ γλωσσολογία καὶ μυθολογία.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

γνωστοποιεῖ

ὅτι ἀνώτατος ὅρος τῶν ἐπ' ὀνόματι ἑκάστου καταθέτου παρὰ τῷ Ταμιευτηρίῳ τῆς Τραπέζης καταθέσεων ηὐξήθη εἰς δραχμὰς δισχιλίας (2000).

Καταθέσεις καὶ ἀποδόσεις ἐνεργοῦνται καθ' ἑκάστην μέχρι τῆς μεσημβρίας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐθν. Τραπέζης)

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Θ. Π. Ντελιγιάννης

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1 (στὶς φυλακὲς μέσα), Περαίας 1, Γάβριο 1, Αἰτωλικὸ 1, Μαζεῖκα 1, Θουρία 1 (ἐκλογικός), Τρίκκαλα 2 (ἐκλογικοί), Πλαταμῶνα 1, Μῆλο 1.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 6, Περαίας 12 (οἱ δυὸ ἐκλογικοί), Θουρία 1, Τρίκκαλα 3 (ἐκλογικοί), Πύργος 1

Κλεψιές. Ἀθήνα 8 (μιὰ ἀπὸ ἀστυφύλακα), Περαίας 10, Πύργος 1 (μὲ ληστεία).

Καταχρήσες. Στὸ ταμεῖο Ψαρρῶν.

Γυναικοκλεψιές. Ἀθήνα 2, Καρπενῆσι 1.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μας τἀκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ **Φωτιάδη** Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννησι».

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.»

Τοῦ **Φιλήντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμέικης γλωσσας (μέρ. Α').

Τοῦ **Λόγγου** «Δάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Βουτιερίδη.

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη.

Τοῦ **Κ. Παδαγιάννη** «Μοσκιὲς» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Ἡ *ΙΛΙΑΔΑ*, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἐξωτερικό.